

1830

ONS JUBELJAAR

1930

Een Eeuw geleden werd de Laterdaagsche Kerk gesticht

15 MAART 1930

No. 6

35e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Want het woord des Heeren is waarheid, en wat ook waarheid is, is licht, en wat ook licht is, is Geest: de Geest van Jezus Christus.

Leer en Verbonden 84:45.

O, ZEG, WAT IS WAARHEID?"

Hedendaagsche openbaring zegt ons, dat waarheid een kennis is der dingen zooals ze geweest zijn, zooals ze nu zijn, en zooals ze zullen worden. Er is wellicht nooit betere definitie, betere verklaring gegeven van wat de waarheid eigenlijk is.

Denken wij aan de vraag van Pilatus, toen de Heiland vóór hem gebracht werd. Die heerscher stelde die vraag als een hopeloos raadsel, een vraag waarop hij geen antwoord verwachtte. En zoo is diezelfde vraag door de eeuwen heen herhaald. Men wist er geen antwoord op en men wiesch zich, evenals Pilatus, de handen. . . .

Waarheid, W a a r h e i d: kennis van alles wat er bestaan heeft in het verleden, van alles wat er thans bestaat, van alles wat er in de toekomst bestaan zal. V o l m a a k t e k e n n i s dus. Daarvan heeft de schrijver van ons lied, wijlen John Jacques gezongen. John Jacques, Mormoon, Christen van het zuiverste water, dichter. Lezen wij nog eens goed zijn verzen, opnieuw vertaald, en letten wij dan eens nauwkeurig op het laatste vers:

O, zeg, wat is Waarheid? Z' is 't schoonst juweel

Dat d' aarde uit haar rijkdom ooit gaf.

Onschatbaar wordt echter haar waarde wanneer

De kroon van den trotschen gebiedier niet meer

Geteld wordt dan uitschot en kaf.

Ja, zeg, wat is Waarheid? De hoogste prijs
 Voor 't streven van Goden of mensch.
 Ga zien of de diepte haar toont aan uw oog,
 Of stijgt naar den oppersten hemel omhoog;
 Z' is 't doelwit van d' edelsten wensch.

De sceppter ontvall' aan des dwing'lands hand
 Als hij kampt met het ijzeren recht,
 Maar de zuil van de Waarheid is blijvend geplant,
 Haar bolwerk is tegen den rukwind bestand,
 Wordt niet door tirannen geslecht.

Zeg dan, wat is Waarheid? Z' is 't eerst en 't laatst,
 Want de tijd stelt haar grens-paal noch -muur.
 Als de hemel zal wijken en d' aarde vergaan,
 Dan blijft nog de Waarheid, de som van 't bestaan:
 Bestendig en eeuwig van duur.

De som van het bestaan! Dat is heel de waarheid: kennis van het heden, van het verleden, van de toekomst, een begrip van alles wat geweest is, wat is en wat worden zal! De Waarheid, de volle Waarheid, die den mensch waarlijk vrij zal maken, vrij van duisternis en onkunde, vrij van zonde, die grootendeels uit onkunde voortvloeit.

Terwijl ik dit schrijf, denk ik aan een gesprek dat ik jaren geleden had met een vriend, die mij wees op het laatste blad onzer Korte Kerkgeschiedenis, waar staat dat het zoogenaamde „Mormonisme” breed van oogmerk, verdraagzaam, waarheidszoekend is. „Dat is foutief”, sprak hij, wat kortzichtig, „wij hebben de waarheid, hebben haar door openbaring ontvangen, wij zoeken niet langer.....!”

Eventjes nadenken zou mijn vriend een ander gezichtspunt gegeven hebben. „Wij gelooven al wat God geopenbaard heeft, al wat Hij thans openbaart en al wat Hij nog zal openbaren”. Wat zal Hij nog openbaren? Waarheid! Waarheid, waarvan de hemelen vol zijn! Wij hebben waarheid ontvangen, zeer zeker: de waarheid van den heilsweg, alles wat wij voorloopig noodig hebben om ons voor grooter en hooger dingen voor te bereiden. Maar de hemelen, de ontelbare werelden van het onbegrensde heelal, zijn zoo vol van schitterend waarheidslicht, dat ons zwakke menschenbegripje er geen millioenste deel van snapt. In de woorden van onzen „Mormoonschen” dichter Alfred Osmond, hier vrij vertaald:

Daar is zooveel dat ik niet weten kan,
 Dat de enkle feiten, die mijn geest hier vat,
 Als droppels zijn die afgespat zijn van
 't Oneindig golvental van schuimend nat,

Als 't zoeklicht van mijn denken vinden kon
 Eén duizendste van 't waarheidszeeënheir,
 Dan werd ik zoo'n briljante kennison,
 Zóó fijn beschaafd, dan schuwde ik deze sfeer
 En twijfelde aan mijn eeuw'ge jeugd niet meer.

„Hij die Zijne geboden onderhoudt, ontvangt waarheid en licht, totdat hij in de waarheid verheerlijkt wordt en alle dingen weet. (L e e r e n V e r b. 93 : 28).

„En alle dingen weet”..... een volheid van waarheid!
 Welk een glorierijk vooruitzicht!

MIJN HEMELSCH TEHUIS.

Daar zijn vele vragen omtrent ons Hemelsch Tehuis onbeantwoord gebleven, maar er is ons genoeg van verteld, om ons gelukkig te stemmen, totdat de tijd komt dat wij de glorie en de heerlijkheid zelf mogen aanschouwen. Het kan niet beschreven worden in alle bijzonderheden, daar er geen woorden kunnen gevonden worden, om de wonderschoone waarheid te beschrijven. En als wij de volle waarheid konden begrijpen, zou het leven op deze aarde voor ons waardeloos zijn, we zouden een te groot verlangen hebben daarheen te gaan, alvorens wij bereid waren voor deze groote gelukzaligheid en voorrechten. We zouden den kinderen gelijk zijn, die de school verlaten, om de wereld in te gaan, alvorens zij daar bereid voor waren.

Droomen kunnen niet verklaren de schoonheid dezer toekomstige wereld, maar datgene wat er van verteld is geworden, gaat onze grootste verbeeldingskracht en heiligste verwachtingen verre te boven. Daar zal God al onze tranen van ons aangezicht wisschen, en daar is geen dood meer; geen zorgen en geen gewezen; daar zal ook geen pijn meer zijn. Is dat niet de vervulling van al onze wenschen? de waarheid van elken droom?

Daar is een gezelschap zoo groot dat niemand ze tellen kan, en men vindt er niet één bedroefde onder. God, bekend met ons leven op deze aarde, onze fouten, onze zorgen en onze bekommernissen voor degenen die ons lief en dierbaar zijn, zal al onze tranen drogen.

Het was niet mogelijk voor God dit te doen terwijl wij nog op deze aarde vertoefden, maar Hij zal het doen in den Hemel.

Dan zal God ons doen zien, dat al Zijne wegen juist en recht zijn; en bestaat er dan geen enkele reden meer een traan te storten. Hoe kan dat geschieden? Zijn daar geen droeve herinneringen meer? Zal daar niemand ontbreken, welke wij dachten daar te vinden?

Daar zal droefheid noch smart meer wezen, daar zal geen pijn meer zijn. God heeft het gezegd, hoe Hij het zal ten uitvoer brengen, laat ik aan den Heere zelf over. In Zijne tegenwoordigheid is eene volheid van vreugde. Wat noodzakelijk is, om Zijne kinderen deze volheid van vreugde te verschaffen, zal Hij doen. Hij zal den dood verslinden tot overwinning — en zorgen en zuchten zullen wegvlieden. Dat is genoeg — ik ben er verzekerd van dat God Zijn beloften zal vervullen.

Wanneer gij vraagt, omtrent de plaats waar de gestorvenen in den Heer nu zijn, voordat die groote oordeelsdag zal komen, antwoord ik u met Jezus' eigen woorden: Heden zult gij met mij in het Paradijs zijn. Waar ik ben, daar zal ook mijn volgeling zijn. Ik zal u aan mijn boezem ontvangen, en Johannes geeft ons in zijn wondervol boek, *De Openbaringen*, vele lichtstralen van de verlost en in den Hemel, en wat zij daar doen alvorens de nieuwe Hemel en de nieuwe Aarde geschapen zullen zijn.

Zullen wij elkander daar kennen? De discipelen herkenden Jezus na Zijn dood en opstanding. Mozes en Elia hadden hunne persoonlijkheid niet verloren, toen zij neder kwamen op den berg om met den Heere Jezus te spreken, hoewel zij honderden jaren daar geweest waren.

Daar zijn vele woningen in het Huis des Vaders — hoe ver van elkander verwijderd volgens wat zij ruimte noemen — ik weet het niet. Maar nu we in staat zijn, boodschappen om de wereld te zenden in eenige seconden, ben ik er verzekerd van, dat er geen sprake meer is van verwijderd te zijn. Ik zal ik zijn en gij zult gij zijn — maar zoo veranderd en verheven, dat wij zullen verbaasd zijn over onze bekoorlijkheid, wanneer we elkander zullen ontmoeten. Want gij weet het, de Heere Jezus zal ons onschuldig en vlekkeloos aan den Vader voorstellen — en dat moet dan wel eene buitengewone verandering zijn, wanneer ik bedenk wie ik nu ben. De Hemel zal voor ons zijn, onszelven met gunstiger gelegenheden — meer vergemakkelijkt — klaarder verstand — een meer verrijkende en verziende blik en Gods standpunt te zien zooals Hij ziet.

Uit het Engelsch door F. W.

DE GROOTE VEERTIG DAGEN.

Zondagsschoolles v/d Nieuwe Testament-klas, 9 Maart 1930.

Tevens Huisbezoekers-boodschap voor April.

Gedurende de veertig dagen, gelegen tusschen dien glorieijken morgen der opstanding en de Hemelvaart van Jezus, gebeurden sommige van de meest verbazende dingen. Hij kwam en ging van tijd tot tijd zonder waarschuwing. Hij passeerde door deuren welke gesloten waren, en vastgemaakt, zoo gemakkelijk alsof er geen belemmering was. Hij at, dronk en sprak met Zijne discipe-

len als in oude dagen, en hoorde wat zij zeiden, zelfs wanneer Hij niet op een zichtbare wijze tegenwoordig was. Hij scheen dezelfde Jezus in stem en manieren, en toch was Hij niet dezelfde. Zijn liefde voor hen was onveranderd, maar de oude vertrouwelijheid was weg. Zij spraken tot Hem met grooter ontzag en eerbied, noemende Hem Heere en God. Gedurende dezen tijd leerden zij trapsgewijze de les dat Hij de Eeuwige Zoon van God was, dat Hij in een hooger staat dan sterfelijkheid ingegaan was. Het werd hun duidelijk gemaakt dat Hij bij hen aanwezig kon zijn zelfs al konden zij Hem niet zien. Een heilige en Goddelijke gemeenschap naam de plaats in van de oude tijdelijke, kameraadschap van de dagen van Galilea.

Daar is een van die bezoeken, welke ik in bijzonderheden wil bespreken, omdat zij een les voor ons bevat, zoo duidelijk als ze dat deed voor Petrus. Het gebeurde aan de ouden familiaren oever van de Zee van Galilea. Hij stelde Petrus drie doordringende vragen. Misschien omdat hij Hem driemaal verloochend had. Maar er was een diepere reden. Het scheen een gemakkelijke vraag om te beantwoorden: „Petrus, hebt gij Mij lief?” Maar het was niet zoo gemakkelijk. Jezus was niet tevreden met het eerste bevestigende antwoord. Het was te oppervlakkig. Jezus wenschte een antwoord van een diepere plaats. Op zulk een wijze had Petrus van te voren geantwoord. Hij had vrijmoedig staande gehouden dat, ofschoon alle menschen Hem zouden verlaten, hij bij Hem zou blijven zelfs tot den dood.

Daarom wenschte Jezus het te krijgen van een diepere laag van Petrus' zelf. Hij had geklopt aan de deur van het gevoel of het hart en gezegd: „Hebt gij Mij lief?” en het gevoel had geantwoord: „Ja”. Nu klopte Hij aan de deur van het verstand, en stelde dezelfde vraag. De band welke de discipelen met Jezus vereenigt is veel sterker wanneer het verstand bij het gevoel is gevoegd. Indien ons denken (verstand) niet bij en in onzen godsdienst is, ontbreekt er iets aan. Ons brein ('t hoofd) moet ons hart bekrachtigen. Het denken ('t verstand) zal onze liefde voor Christus versterken, onze dankbaarheid tot Hem doen toenemen en ook onze bewondering voor Hem.

Maar zelfs het hart en het denken ('t hoofd) zijn niet genoeg. „Petrus, hebt gij Mij lief?” Jezus ging een stap verder tot de derde laag, (het geheele wezen, het gedragsleven) waar de wil woont, en eischte een derde antwoord. Dit is het centrum van het godsdienstige leven. Het maakt geen verschil hoe groot een man is in zijn godsdienstige meeningen, noch hoe rijk in zijn godsdienstige gevoelens: als hij de geboden niet onderhoudt in zijn dagelijksch gedrag, heeft hij Christus niet waarlijk lief. Er zijn twee onderscheiden soorten van liefde in de wereld, de liefde die ontvangt en de liefde die geeft. De liefde die ontvangt, trekt een voorwerp tot zich en geniet er van. De liefde die geeft is verdiept in

het voorwerp en vergeet zichzelf. Haar eenigste gedachte is goed te doen aan anderen. Petrus moest dien toets doorstaan, voor hij zijn laatste opdracht kon ontvangen, om de schapen van Christus te weiden.

Wij moeten allen die zelfde toets doorstaan. Het is niet wat ik geloof, het is niet wat ik weet, maar wat ik doe, dat mijn liefde tot Christus bepaalt. Ik moet gevoelen, ik moet weten, maar de hoogste toets is, „wat wil ik doen”. Wij mogen zeggen „Heere, ik heb u lief”, maar tot wij den wil doen van onzen Vader in den Hemel kunnen wij niet in Zijn koninkrijk ingaan.

Christus lief te hebben in dezen zin beteekent nadeel en zelfverloochening. Wij moeten Zijn kruis opnemen en Hem volgen. Wij moeten Hem belijden voor de menschen. Wij moeten plannen maken voor Zijn Evangelie, er voor bidden, er voor werken en er aan geven. Dat is de toets.

Wij hebben Christus juist zoo lief als wij in staat zijn voor Hem te doen, voor Hem te verduren, en aan Hem te geven.

De wereld wacht er op, te weten wat het Mormonisme beteekent, en de menschen willen het toetsen, niet alleen aan wat haar leden gevoelen, of gelooven of weten, maar aan het soort van mannen en vrouwen dat zij zijn, wat zij aan Christus geven, en voor Hem doen. Laat ons dan ons leven toewijden aan het naleven van dit eerste en grootste gebod „Gij zult den Heere Uwen God liefhebben, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel en met uw geheele verstand.”

Voor de Zondagsschoolles:

Leer van buiten: „Jezus zeide tot hem: Gij zult liefhebben den Heere, uwen God, met geheel uw hart, en met geheel uwe ziel, en met geheel uw verstand.”

Leervragen.

1. Wat gebeurde er gedurende de veertig dagen na de opstanding?
2. Hoe kwam Jezus er toe, het Groote Gebod te vermelden?
3. Werd dit gebod door Jezus het eerst vermeld, of haalde Hij het aan uit het Oude Testament?
4. Is het tweede, door Jezus genoemde, gebod aan het oude Testament ontleend?
5. Wat beteekent het, Jezus lief te hebben met het verstand?
6. Wat is de hoogste toets van onze liefde voor Christus? Waarom?
7. Waarom vroeg Jezus driemaal aan Petrus of hij Hem liefhad?
8. Waarom is het interessant, het verhaal van Jezus' verschijningen na Zijn opstanding te bestudeeren?

(Vertaald door L.)

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Terwijl dit Ster-nummer ter perse gaat, is de „Instructor” met de opzeggstukjes en toespraakjes-onderwerpen voor April nog niet aangekomen, waarom een en ander pas in het volgend nummer kan verschijnen.

Het schriftelijk overzicht.

Het doel van het schriftelijk overzicht is, de leeraars en leeraren te doen zien of het gewenschte resultaat bereikt wordt met hun onderwijs. De leeraar of leerares zou een kort mondeling overzicht kunnen houden aan het einde der klas op den Zondag voorafgaande aan dien van het schriftelijk overzicht. Vragen die op hetzelfde neerkomen als de overzichtsvragen, maar die anders moeten wezen dan de overzichtsvragen, kunnen mondeling gesteld en beantwoord worden. Vertelt den leerlingen niet dat er een schriftelijk overzicht gehouden zal worden, daar dit een aanleiding tot zenuwachtig- worden kan wezen. Dit is geen leerlingen-toets, veel eer een leeraars- of leeraren-toets.

Potlooden en kartonnetjes of boeken om op te schrijven, dient men klaar te hebben en uit te reiken aan al de leerlingen zoodra de les aanvangt. Geeft den leerlingen voldoende tijd om zich uit te drukken, maar laat niet toe, dat er getalmd wordt en ziet toe dat al de vragen beantwoord worden of dat er een poging aangewend wordt om ze te beantwoorden.

Haalt de antwoord-briefjes op en corrigeer ze door aan te schrappen waar een foutief antwoord gegeven is. Het is niet noodig de briefjes naar verdienste te rangschikken, want het doel is enkel, verkeerde opvattingen te verbeteren.

Nadat de leeraars of leeraren de antwoorden nagezien hebben, kunnen ze aan het Z.S. presidentschap ter hand gesteld worden ter kennisname. De vragen zullen een week van te voren of eerder afgezonden worden, net zooveel exemplaren als de lessen.

HONDERD JAAR GELEDEN.

Maart 1830.

Merkwaardige gebeurtenissen hadden er plaats in Maart, honderd jaar geleden.

Het was in de maand Maart 1830, naar alle waarschijnlijkheid, dat het Boek van Mormon metterdaad gepubliceerd werd, want de Profeet schrijft in April dat het Boek van Mormon „reeds eenigen tijd gepubliceerd was” en dat er „nogal wat beroering verwekt was door die uitgave”.

Een van de groote moderne openbaringen des Heeren aan den mensch, bekend als Afdeeling XIX van het Boek van Leer en Verbonden, werd door den Profeet in Maart 1830 ontvangen. In deze openbaring wordt de leer der verzoening duidelijk beschreven, zoomede de ware beteekenis van „eeuwige straf”, welke uitdrukking door de theologen onjuist gebruikt werd om de menschen door vreesaanjaging tot gerechtigheid te voeren.

Ten laatste ontving de Profeet in Maart 1830 de breedvoerige instructies, noodig voor de organisatie en het bestuur der Kerk. Vele dezer aanwijzingen zijn bijeengebracht in Afdeeling XX van het Boek van Leer en Verbonden.

Maart 1830 was een drukke maand in het leven van Joseph Smith, dat van Oliver Cowdery en van de weinigen die geloof stelden in het te voorschijn komen van het Evangelie van Jezus Christus. Schikkingen voor de organisatie-bijeenkomst werden voltooid, een krachtig bekeerlingen-werven voortgezet, het verzet tegen het komende werk, en de vervolging van het handjevol bekeerlingen kregen vaster vorm en kracht, en de eerste aanvallen op de echtheid van het Boek van Mormon, pas gepubliceerd, werden gemaakt.

JUBELUITGAVEN.

In ons Nieuwjaarsnummer maakten wij reeds met een enkel woord melding van het plan der Samenwerkende niet-Engelsche Kerkelijke Nieuwsbladen te Salt Lake City, een jubeluitgave te publiceeren op 6 April a.s. Dat feestnummer is de bijdrage dier kranten tot de algemeene feestviering welke de Kerk zal houden op den honderdsten verjaardag harer organisatie.

Die editie zal achtenveertig bladzijden groot zijn, op goed boekpapier gedrukt, ter halve grootte van de onder onze lezers goed-bekende Utah-Nederlander. Ze zal een jubelgroet bevatten van het Eerste Presidentschap der Kerk en artikelen over de Geschiedenis en Zending van de Twaalf Apostelen, den Patriarch, de Zeventigers en de Presideerende Bisschop, geschreven door leden van de Algemeene Autoriteiten en vergezeld van hunne portretten en foto's van de laterdaagsche tempels, den Tabernakel en andere Kerkelijke gebouwen.

Tevens zal dit feestnummer bevatten een artikel over Utah, haar natuurlijke hulpbronnen en schilderachtig natuurschoon, door gouverneur George H. Dern, vergezeld van diens portret en verlucht met mooie vierkleurige platen van Zion's Nationaal Park en Bryce Canyon. Verder een artikel van de hand van Dr. C. N. Jensen, Staats-Schoolopziener, over de Ontwikkeling van het Onderwijs

in Utah en een vergelijkend overzicht van het onderwijs in andere staten, en welk aandeel de laterdaagsche heiligen, uit den vreemde gekomen, daarin gehad hebben. Ook dit artikel wordt verlucht met portretten en platen.

Bovendien zullen er artikelen in staan over Kerkgeschiedenis, de herstelling van het Priesterschap, de Standaardwerken der Kerk en andere bijdragen. Dat alles zal ongetwijfeld het jubelnummer een eervolle plaats geven onder de eeuwfeest-uitgaven. Met blijdschap nemen wij er nota van dat de Kerk 1800 exemplaren aan de Nederlandsche Zending denkt te sturen.

De Millennial Star, het orgaan der Europeesche Zending, heeft eveneens feestnummer-plannen, niet zoo grootsch opgezet, maar toch feestplannen. Daarin zal zij ongetwijfeld gevolgd worden door al de organen der onderscheidene zendingen in Europa. Althans De Ster zal dit doen, zij het ook op bescheiden wijze. En met waardeerding stippen wij hier nog aan dat ook de Pionier, ons plaatselijk M-Mannen-orgaan, op de lijst der feestgezanten staat.

Wij juichen al dit jubelstreven onzer wisselbladen van ganser harte toe. Moge het ten zegen gedijen!

PAEDAGOGISCHE TOEPASSINGEN.

De principes die betrekking hebben op de versterving bieden paedagogische toepassingen van groote belangrijkheid. We zullen er niet diep op ingaan, omdat deze artikelen de paedagogie niet tot onderwerp hebben, maar we moeten er een woord over zeggen, omdat wij gelooven, dat hier een van de fundamenteele principes van de opvoedkundige wetenschap aanwezig is.

Dat principe is: dat het belangrijker is de ziel van de kinderen te vormen, dan hun uiterlijken dwang op te leggen.

Het is eigen aan den beschaafden mensch in staat te zijn zich een dwang op te leggen, zich aan een regel te onderwerpen, zijn instincten te beheerschen. Maar al te veel meenen de opvoeders, dat zij zich kwijten van hun taak door aan de kinderen een uiterlijken dwang op te leggen, die niet beantwoordt aan de innerlijke gevoelens.

Meestentijds eischen de ouders van hun kinderen een uiterlijke volmaaktheid, die zij zelf niet bezitten. Zij kijken streng bij het minste kattekwaad, wat louter een uiting is van den leeftijd, en wat het kind slechts dan niet meer zal bedrijven als het ouder geworden is, maar de ouders geven het voorbeeld van blijvende gebreken. De kinderen worden er toe gebracht te veinzen, en wachten op den tijd, waarop ze onafhankelijk genoeg zullen zijn, om te doen als hun ouders.

Ik herinner me een vader, die, toen hij mij over zijn zonen sprak, me zei, dat hij er sterk op stond, dat zij zouden werken. Zelf deed

hij niets anders dan uitgaan en sporten. Hoe wil men dat de kinderen gelooven aan de principes, die hun op die manier zijn voorgehouden?

Het probleem van de opvoeding is dus aan de kinderen den geest van zelfcontrole bij te brengen. Maar op willekeurige wijze een dwang op leggen, die in zichzelf niet gerechtvaardigd is, en waarmee de persoon in kwestie het innerlijk niet eens is, wekt vooral de begeerte op naar de verboden vrucht.

Men ziet dikwijls, dat jongelui, die gedurende hun militairen diensttijd zeer vroeg opstonden, na dien tijd meer moeite hebben met opstaan, dan voor dien tijd. Hoe komt dat? Omdat die regel, die opvoedende waarde voor hen had kunnen hebben, als hij gevolgd werd met een innerlijke instemming, alleen gevolgd werd uit dwang.

Hetzelfde geldt voor meisjes, die men altijd zorgvuldig bewaakt en bij wie men zulk een hartstocht naar vrijheid opwekt. In dat opzicht, doen de nieuwe gebruiken, die haar meer vrijlaten, veel goed. Misschien zijn zij oorzaak van meer uiterlijke onregelmatigheden. De meisjes laten zich nu kennen voor het huwelijk, vroeger deden ze dat eerst na het huwelijk. Maar men kan niet zeggen, dat de vrouwen minder eerbaar zijn, omdat de meisjes meer vrijheid genieten. Integendeel, omdat het leven der meisjes minder gemaakt is, is het haar makkelijker om evenwichtig te zijn.

In het kort: onder de z.g. opvoedkundige regels, hebben die regels, waarvan de pupil de reden begrijpt, alleen waarde. Dwang is slechts dan goed wanneer die vrijwillig is. Zoodra het kind den leeftijd van het verstand bereikt heeft, zal de goede paedagoog zich vóór alles bezig houden met het verkrijgen van de innerlijke instemming met alle regels, die hij oplegt. En het belang van die instemming wordt grooter naarmate het kind grooter wordt.

Om iedere verkeerde opvatting te vermijden voegen wij er aan toe, dat wij geenszins bedoelen, dat men de kinderen moet laten doen wat ze willen. Maar de kinderen nemen gemakkelijk een straf aan, waarvan zij de reden begrijpen, terwijl men er gluipe en opstandigen van maakt, door hen straffen op te leggen die hen niet verbeteren, omdat zij er de reden niet van begrijpen.

(La Cité Chrétienne.)

„Als wij den Zaligmaker der menschen konden zien lijden in den hof en aan het kruis, en ten volle konden beseffen wat dat alles voor ons beteekende, dan zouden wij wenschen Zijne geboden te onderhouden en wij zouden den Heere onzen God liefhebben met geheel ons hart, met heel onze macht, met heel ons gemoed, en in den naam van Jezus Christus zouden wij hem dienen.”

Joseph Fielding Smith.

EEN ONGELIJKE STRIJD.

Een onzer kerkleden, broeder G. Lakerveld te Den Helder, heeft het reeds geruimen tijd met Ds. H. Bakker te Amsterdam aan den stok. Het is begonnen met een radiotoespraak, verleden jaar door den dominee tegen het „Mormonisme” gehouden. Daarop volgde een protest-brief van broeder Lakerveld. De Amsterdammer dominee diende van replek in een artikel in „De Geref. Kerk” (gedeeltelijk overgenomen door „De Bazuin” en „De Zeeuw”, zie De Ster van 1 Febr. 1930, bl. 41) en een dupliek uit Den Helder volgde.

Het is een heel ongelijke strijd. De predikant houdt een radiorede en schrijft in bladen — alles in het openbaar. Onze Helderse broeder schrijft brieven, die..... het publiek leest? O, neen! Brieven aan Ds. Bakker, die alléén Ds. Bakker leest en waaruit de dominee alleen maar laat zien wat in zijn kraam te pas komt. Een heel ongelijke strijd!

Wij verwachten dat wij in De Ster meermalen een lansje zullen hebben te breken met verschillende predikanten, die zoo het schijnt zich geroepen gevoelen onze boodschap te bestrijden. Hierbij zullen ons echter telkens de woorden van Erasmus voor den geest komen, dat het mogelijk beter zou wezen, de „Theologanten” stilzwijgend voorbij te gaan.

„Want het is een slag van volk, dat opgeblazen en straks te paard is, dies zou ik ze lichtelijk altemaal aan den hals krijgen met een duizent conclusien, en gedwongen worden mijn redenen te wederroepen, of bij weigeringe van dien, den tytel van Kettersch te voeren: want dezen blixem hebben zij datelijk gereet, als'er maar yemand is, dien zij niet zetten mogen. Zij zijn wel voornaamelijk de gene, die allermintst mijne weldaaden erkennen willen; en nochtans behooren ze mij in aller maniere daar voor te danken: want zij uit d'eige Liefde mijn kameniere hun geluk trekkende, worden als inwoonderen van den derden Hemel, van waar zij al d'andere menschen als wormen langs d'aarde zien kruipen, en bij na medelijden met hun hebben, terwijl ze bestuwt zijn met zulk een heirleger van meesterlijke definitien, conclusien, aanhangzelen, van uitgedrukte en verborgene voorstellingen, zo verzien zijn van

achterdeuren en uitvluchten, dat ook het net van Vulcanus hun zoo niet zou kunnen verstrikken; of zij zouden 't ontsnappen door hunne distinctien, waar mede zij alle knoopen zo licht weten te doorhouwen, dat er de beul met zijn swaard niet bij te pas komt; zo veel zijn de woorden, en vreemde karakters, die zij onlangs verzonnen hebben. Zij dragen daarenboven den sleutel van geheime Mysterien, en leggen uit na hun goetdunken, hoe de wereld geschapen en geordonneert is; door wat goten de erfsmette tot Adams nakomelingen is overgevloeit", etc.

Onze moderne theologen zijn er klaarblijkelijk niet op vooruit gegaan bij de „Theologanten” van Erasmus' dagen. De „meesterlijke definitiën”, de „uitgedrukte en verborgene voorstellingen”, voorzien van „achterdeuren en uitvluchten” — hoe precies passen ze nog in het kader onzer hedendaagsche predikanten.

De strijd van een leek, zij die nog zoo goed onderlegd, met een dominee, die „alle knoopen zo licht weet te doorhouwen”, is een hopelooze strijd. Het is vechten tegen de bierkade.

HET GLORIEUZE KONINKRIJK.

Dora en Irene Barge.

Een Schouwspel.

(Geschikt voor Districts-Conferenties).

(Slot.)

2e Bedrijf. 1e Tafereel.

Tafereel: Een alledaagsch tooneeltje, buitenshuis. Zanggeluiden dringen tot ons door en wij herkennen het wijsje als: „Gods Geest brandt in 't harte als vuur en als vlammen”. Twee mannen staan te praten als het scherm omhoog gaat.

Eerste Man: „'t Was een jammerlijke dag voor de „Mormoon-sche” Kerk toen Joe Smith stierf.”

Tweede Man: „Stierf?”

(Zij kijken elkaar heel eventjes aan voordat zij beginnen te lachen.)

Eerste Man: „Ze houden nu een bijeenkomst om een leider in zijn plaats te kiezen.”

(Hij wijst met zijn duim over zijn linkerschouder.)

Tweede Man: „'t Moet een merkwaardig man geweest zijn. Ik weet hoeveel armoede en vervolging de menschen onder zijn leiding te verduren hebben gehad; toch schijnt niets hun geloof in hem aan het wankelen te kunnen brengen.”

Eerste Man: „Dat is nu allemaal veranderd.”

(Het zingen houdt op en er is een gedempt gesprekgegons dat geleidelijk luider wordt als menschengroepen naderbij komen.)

„Als je mij gelooft, dat was geen slecht daagje werk daar in de Carthage-gevangenis. Het beroofde de „Mormonen” eenig van hun leider; en ze zitten wanhopig in de knel om een nieuwe te vinden. Sommigen zijn voor de een en anderen voor een ander, maar de meesten erkennen dat er niemand te vinden is.”

Tweede Man: „Nu gaat het „Mormonisme” op de flesch, dat zal je zien. Dat gaat zoo met elken nieuw-modischen godsdienst zonder leider.”

Eerste Man: „Het is alreeds aan het verbrokkelen. Sommigen van Smith's trouwste aanhangers zijn ontevreden met den tegenwoordigen stand van zaken. Ze beginnen in te zien.....

(Hij breekt plotseling af, terwijl een 3de Man op komt stuiven en als hij het midden van het tooneel bereikt, uitroept):

Derde Man: „Genadige Vader, vergeef mij!”

(De twee mannen kijken hem nieuwsgierig aan. Hen voor den eersten keer bemerkend, gaat hij opgewonden uitleg geven.)

Derde Man: „Ik twijfelde aan den Heere! Ik dacht dat de leidersmacht met Joseph verdwenen was. Ik was bedrogen. Ik dacht... Wat dacht ik?... Maar ik had abuis. God zij geprezen! Hij regeert nog steeds in den hemel; en Joseph, Joseph de Martelaar — leeft nog!”

(Terwijl hij eindigt met spreken, komt een kleine groep op. Ze praten opgewonden onder elkander. Enkelen roepen uit: „Een wonder! Een wonder!”)

Een kind (aan haar vader's hand) „Maar, vader, het was President Smith. Ik herinner het mij. Het was zijn stem en zijn gezicht, en de manier waarop hij zijn handen uitstak.”

Vader (zoo kalm als hij kan): „M'n kind, je herinnert je, uit den Bijbel, hoe de mantel van den profeet Elia op Elisa viel? Zóó is de mantel van Joseph op Brigham gedaald.”

Eerste en Tweede Man (Tezamen; ze grijpen het allereerste stellige woord aan): „Vertel ons toch wat er gebeurd is!”

Vader: „Net wat ik gezegd heb. Brigham Young sprak tot ons: hij stond achterop den wagon. Zoolang ik leef zal ik hem nooit vergeten. Onder het spreken kwam er een wondervolle verandering over hem. Zijn aangezicht en gestalte schenen die van Joseph te zijn, hij sprak met Joseph's stem, en voor ons die hem gadesloegen en naar hem luisterden, was het alsof Joseph zelf gekomen was en vóór ons stond, verzezen uit de dooden!”

Eerste Man (hoonend): „Klets — zinsbedrog!”

(Gemurmel van meeningsverschil uit de menigte.)

Vader (met vuur): „Volstrekt niet. Wij zagen en hoorden met onze natuurlijke oogen en ooren, en de gesproken woorden werden vergezeld van de overtuigende macht Gods. 1) Als de Heere nedergedaald was uit den Hemel en ons Zelf verteld had, met een stem des donders, dat Brigham Young de opvolger was van Joseph Smith, had het niet duidelijker en overtuigender kunnen zijn. Het was een getuigenis, die wij tot onzen sterfdag zullen meedragen en onzen kindskinderen zullen vertellen — hoe, in het uur van ons donkerst verdriet, de Heere Zijn arm uitgestrekt heeft en Zijn heerlijkheid geopenbaard, zoodat al onze twijfel als rook vervloog en wij wisten dat dit inderdaad Zijn Koninkrijk is en geen menschenwerk.”

Brigham Young treedt op. Een diepe stilte valt op het volk en zij wenden zich instinctief tot hem als tot iemand wien zij jarenlang gekend hebben, maar nu weer voor het eerst zien.)

Een Vrouw: „Broeder Brigham, het was glorieus. De Heere heeft al onzen twijfel weggenomen. Maar, o, wij hebben zwaar gezondigd. Wij dachten.....”

Brigham (een kalme glimlach verlicht zijn robuust gelaat): „Och, zuster, ik weet het. Ze hebben 'u verteld dat de Kerk ten ondergaan zou met Joseph, dat de macht zijner persoonlijkheid u misleid had; dat u van leider tot leider dolen zoudt en niemand vinden die zijn plaats zou kunnen innemen. Arme blinden! Ziet naar Boven! Is daar niet Iemand? Mijn broeders en zusters, denkt hierover na. Kan de Heere Israël verzaken? Kan de Herder Zijne schapen vergeten? Wat was Joseph — wat ben ik — anders dan een aardsch instrument in Zijne handen? Want dit is Zijn Koninkrijk — niet Joseph's — noch dat van iemand anders — het koninkrijk van het eeuwige Evangelie, dat onzen voorvaders, Abraham, Izaak en Jakob gegeven werd als een zegen aan hun zaad in eeuwigheid. En als er soms zwakke menschen gekozen worden om Zijne dienstknechten te zijn, om Zijn zaken op aarde te besturen, doen zij het nederig onder Zijne genade; en Zijner is de heerlijkheid voor immer en altoos.”

(Scherm.)

3e Bedrijf, 1e Tafereel.

Tafereel: In de open lucht, bij nacht. Daar is een kampvuur in het midden van het tooneel, waarom heen een stuk of zes gedaanten neergehurkt zitten, in een ruwen cirkel, hun aangezichten alleen zichtbaar in het kampvuurlicht: vermoeide, eerlijke gezichten. Voordat het scherm omhoog gaat, is er wat gelach en gepraat. Iemand zet „Komt heil'gen, komt” in en de anderen zingen terstond geestdriftig mee. Het scherm gaat op bij den tweeden regel.

1) De woorden van George Q. Cannon, ooggetuige.

Het eerste vers wordt gezongen. Bij de slotwoorden komt er een jonge vrouw op, haar afgemat gelaat straalt van vreugde.

Jonge Vrouw: „O, broeder Jones, wat hoor ik u dat graag zingen. Het laat mij zien hoe klein onze lasten zijn vergeleken bij de goedheid des Heeren. Als ik aan al de menschen denk, die gestorven zijn, dan gevoel ik hoe trotsch ik erop moest wezen dat zij gekozen werden om in het werk des Heeren te sterven.”

(Zij gaat zitten).

Broeder Jones: „U is Zuster Dawson, niet waar?” (Zij knikt.) „U is een dappere vrouw.”

Een Vrouw: „Het was Uw man, niet waar.....?”

Zuster Dawson (daar de vrouw aarzelt): „Ja. Het was de winterkoude, weet u. 's Nachts buiten slapen en als hij 's morgens wakker werd, zaten zijn kleeren aan zijn lichaam vastgevroren. En dan dat loopen, honderden mijlen loopen, dag in, dag uit, haast zonder rust. Hij was er niet aan gewend.”

(Een gemurmel van sympathie gaat door den cirkel.)

Tweede Vrouw: „Zoo zijn er heel wat geweest. Het is een moeizaam leven, zelfs voor degenen, die aan zwoegen en slaven gewoon zijn. Gisteren voelde ik, dat ik geen stap verder gaan kon; maar ik bad om kracht, en het is wondervol hoe mijn gebed verhoord werd.”

Eerste Man: „Wij moeten nooit vergeten, dat er velen zijn die nog minder af zijn dan wij. Daar was een man dien ik gisteren hielp begraven: een Engelsche m'nheer, die onder overvloed en levensgemak grootgebracht was. Het is hard voor zulke menschen.

Eerste Vrouw: „Wij hebben de belofte, echter — de plaats die God bereid heeft, waar Hij gezegd heeft dat Zijn volk z'n tenten opslaan zal. Hoe wondervol zal het wezen, als wij daar eenmaal zijn!”

Eerste Man: „Nou, en òf! Maar laat mij u zeggen, zuster, ik zal mij dezen tocht altijd herinneren. Wij hebben ontberingen en moeite gehad en dat zal wel zoo blijven tot wij de beloofde plaats bereiken; maar wij hebben óók zegeningen ontvangen. Soms heb ik haast gevoeld alsof God naast mij liep. Ik wéét dat Hij ons nabij is geweest.

(Terwijl hij spreekt, verschijnt er een tweede man, achter op het tooneel. Terwijl de eerste man met spreken eindigt, komt de tweede aarzelend naar voren.)

Tweede Man (op verontschuldigenden toon): „Kunt u ook een stukje brood missen. Ik had u niet gevraagd, maar daar zijn enkele kinderen — ze schreien van honger.”

(Daar is een lichte pauze. Dan):

Broeder Jones (vlug): „Ja, ja, natuurlijk.”
(Hij verdwijnt in de schaduw.)

Zuster Dawson: „Heeft hij — zelf wel genoeg? Kan hij het wel missen?”

Eerste Vrouw: „Eigenlijk niet. Wij zullen wat voor hem moeten doen.”

(Een andere groep, niet op het tooneel, hoort men het derde vers van „Komt, heil'gen, Komt” inzetten. De cirkel valt geestdriftig in. Broeder Jones komt terug met het brood en reikt het over aan den tweeden man terwijl het lied wegsterft.)

Broeder Jones (Wat beverig): „God zegene hen!”

(Het scherm zakt langzaam.)

Derde Bedrijf, 2e Tafereel.

Tafereel: Het tooneel is ingericht voor een vergadering. Drie mannen zijn achter een tafel gezeten. Langs de zijden en naar achteren zitten anderen, zooveel als de ruimte toelaat. President Woodruff staat op achter de tafel nadat het scherm omhoog gaat.

President Woodruff: „Attentie, gij gansche huis Israëls, en al gij naties der aarde. Wij zullen nu den kapsteen leggen van den Tempel onzes Gods, welks grondslag gelegd en toegewijd werd door den Profeet, Ziener en Openbaarder, Brigham Young. 1)

(Hij drukt op een electrisch knopje en gaat dan weer zitten. President Lozenzo Snow treedt dan naar voren en leidt het volk bij het hosannageroep en het zingen): „Hosanna, hosanna, hosanna, Gode en het Lam, Amen.” 2)

(Scherm.)

Vierde Bedrijf.

Tafereel: Een typisch modern woonhuis. De Bisschop, een oud man met een vriendelijk gelaat, en een moderne Jongen, zitten allebei heel makkelijk in luie-stoelen en zijn in een ernstig gesprek gewikkeld.

Bisschop: „Dus je wilt, mijn jongen? Vergis je niet. Ik roep je niet. De Kerk roept je niet. Het is de Heere.”

Jongen: „Ja, Bisschop, ik weet dat het iets wonderlijks is.”

Bisschop: „De wonderlijkste zaak ter wereld, Bob. Let wel, ik verklein de moeilijkheden niet, die er aan vastzitten. De man die een zending volbrengt voor de Kerk van Jezus Christus van de Laterdaagsche Heiligen maakt zonder twijfel een opoffering. Twee jaren in het buitenland het Evangelie prediken zonder betaling of

1) Essentials in Church History, Joseph Fielding Smith, bl. 611.

2) Men kan een zangkoor op de voorste stoelen van de toeschouwers laten zitten om het volk voor te stellen, dat bij deze gelegenheid daadwerkelijk hosanna riep. Wordt het hosannageroep minder geschikt geacht, dan kan men een gedeelte van Evan Stephen's Hosannah-Anthem zingen. Van den aanvang tot: „Thanks be to God for endless liberty.”

stoffelijke vergoeding, is geen kleinigheid; vooral niet wanneer, zooals in jouw geval, die twee jaren onder de beste levensjaren vallen. Maar hier is het wonderlijke ervan. Duizenden jongemannen hebben zoo'n opoffering gemaakt, en na thuiskomst hebben ze verklaard dat die twee jaar de gelukkigste huns levens geweest zijn. Velen hunner hebben er metterdaad om gesmeekt om terug te mogen gaan! Dat zijn maar geen losse verzinsels, Bob, dat snap je wel. Zou je denken dat jongelui zulke opofferingen zouden willen, maken als het niet de Kerk van God was?

Bob: „O, dat begrijp ik wel. Om de opoffering maal ik niets, want ik weet dat ik geestelijke vergoeding zou ontvangen. Maar ik geloof niet dat ik geschikt ben voor zendeling — heusch niet. Ik weet lang niet genoeg. (Jongensachtig). Ik zou niet kunnen uitgaan om het Evangelie te prediken.”

Bisschop (heel ernstig): „En Petrus en Johannes dan? Dat waren visschers — onwetend, ongeletterd. Wat zeide Jezus tot hen: „Jullie weet niet genoeg om mijn Evangelie te prediken?” Natuurlijk niet. Hij zeide: „Mijne genade is u genoeg..... Ik zal u visschers der menschen maken.’ Die boodschap is heden nog even krachtig. Velen hebben haar vernomen en er gehoor aan gegeven. Er zijn nu duizenden mannen in het zendingsveld, die den zendingsgeest verkregen hebben en nooit zullen ophouden met God daarvoor te prijzen.”

Bob (Nu met eenigen gloed): „O, Bisschop, dat is prachtig! Dat doorhuivert mij! Ik zou niet graag thuisblijven. Eén ding echter: Deze mannen, die op zending gaan — ik weet dat een heele boel niet zoo bijzonder glad en goed geschoold zijn; maar het schijnt dat ze iets aan zich hebben, en dat, geloof ik, doet hen slagen. Maar ik ben zoo nietsbelovend; ik heb niets dat mij helpen kan.”

Bisschop: „O, jawel. In deze Kerk is er voor ieder lidmaat een bijzondere taak. Dat „iets” aan onze zendingen, waarover je sprak, is de zendingsgeest. Dien krijg je als je hard genoeg werkt en bidt. Gedenk Joseph Smith. Hij kon ternauwernood lezen of schrijven toen de Heere hem onder handen nam; en toch heeft hij, begiftigd met hemelmacht, het eeuwige koninkrijk ingeluid. Gedenk Brigham Young. Hij was maar een eenvoudig timmerman; toch heeft hij dat machtige volk over de mijlenlange ongebaande prairiën geleid, en ze in de toppen der bergen gevestigd.”

Bob: „Nou, of het wondervol was! Daar zit werkelijk wat in het „Mormonisme”, niet waar?”

Bisschop (met schitterende oogen): „En ô! Maar begrijp mij niet verkeerd, Bob. Meen niet, dat ik tracht je te overreden. Het werk des Heeren zal er niet onder lijden als je de roeping weigert. De steen die uit den berg gehouwen werd zonder handen is gaan

rollen, en het ligt niet binnen de macht van menschen haar voortgang te stuiten. Als je weigert, zal er iemand anders in jou plaats geroepen worden en het werk zal voortrollen. Het is eeuwig, en de Hand, die het ruggesteunt, is Goddelijk."

Bob (staat op): „Bisschop, u heeft me aangevuurd. Ik ga nu — niets zal mij tegenhouden."

(Een schrandere jongeman van zoowat twee-en-twintig komt binnenstormen, met gemaakte boosheid).

Jongeman: „Wat gebeurt hier? Bisschop, u bent levenslang mijn vijand! Bob wordt zendeling vóór mij? Kan je begrijpen! U bent een goeie baas en laat mij in zijn plaats gaan!"

Bob: „Geen sprake van! De Bisschop zegt, ik heb een bijzonder werk te doen en reken maar dat ik het niemand anders zal laten doen, al kon hij het."

Jongeman (tot Bob): „O ja, aan jou mankeert niks. Maar aan mij dan? De menschen hebben altijd gezegd dat ik een veel beter zendeling worden zou dan jij."

Bisschop (legt een vaderlijke hand op de schouders van de twee jongens): „Je kunt allebei zendeling worden. (Terwijl de **Jongen** naar voren treedt) „Neen, neen, ik zal je nergens heen sturen. (De **Jongen** wendt zich af) Luister nu! Het motto dezer Kerk is: ‚Ieder lidmaat zendeling‘. Je behoeft niet verder te gaan dan je eigen geboorteplaats om zendingswerk te vinden dat broodnoodig gedaan moet worden. Dat is de grootheid van het Evangelie. Het heeft een onbegrensd werkveld. Het strekt zich uit tot iedere natie, ieder wezen, goed of slecht, dat op het oogeblik op de aarde leeft of ooit erop geleefd heeft in de afgelopen eeuwen. Om ons heen leven duizenden, die het hoog noodig hebben. In ons midden zijn er dagelijks die sterven wegens gebrek aan het Brood des Levens. De jongens komen tot mij en zeggen: ‚Kan ik naar Afrika gaan — naar Nieuw-Zeeland — naar Armenië?‘ Ik vraag hun: ‚Waarom hier niet?‘ Denkt er aan: Dit Evangelie des koninkrijks moet gepredikt worden in de gansche wereld — a a n a l l e n a t i e s — voordat het einde komen kan. Zijn jelui gewillig om te helpen?"

Beide jongens in koor: „Vast!"

Bisschop: „God zegene je, allebei zendeling!"

(Scherp.)

AFSCHEIDSWOORDEN.

Nadat wij afscheid genomen hadden van een representatieve groep van degenen die zulk een gewichtig deel van ons leven ingenomen hebben in de afgelopen twee-en-een-half jaar: de zendingen, leden, onderzoekers en ijverige O. O. V. werkers en werksters — hebben wij ons op een bank

gezet op het achterdek en zijn daar gaan keuvelen over allerlei interessante zendingsondervindingen, terwijl wij de lichten van Rotterdam zagen wegsterven in den nacht.

Het voortglijden over het water scheen herinnering wakker te roepen aan de vele plekjes die wij gezien hadden, waar Holland geworsteld had om zich tegen het water der zee en der rivieren te beschermen. Wij dachten aan het groote aantal hechte dijken, de groote sluizen en andere waterwerken, die de Hollander gebouwd heeft om het natte element te bekampen en te bedwingen.

Toen kwam deze gedachte ter sprake: **Holland heeft al deze jaren gewerkt om hare haarden en landerijen te beschermen tegen de golven, niet tegen het gestadige rijzen en dalen van het getij.** Denk bijv. aan de groote pier te IJmuiden: aan de eene zijde, waar de baren gestadig haar bestoken, bevinden zich groote cementblokken om de kracht der groote golven te breken voordat zij de eigenlijke pier bereiken. Waar de branding naar alle waarschijnlijkheid het sterkst en krachtigst zijn zal, daar treffen wij het grootste aantal cementblokken aan. Werd de pier blootgesteld aan het vrije spel der golven, dan zou het niet lang duren of hij werd vernietigd. Aan de andere zijde zijn geen steenen of cementblokken noodig. Daar is krachtsvertoon van het water zoowel als aan deze zijde, maar daar is het een geregelde kracht waarop men zich verlaten kan. Het getij rijst en daalt met groote regelmaat, zoodat die kracht ten goede aangewend kan worden, maar niemand heeft de golfslag in praktisch nut kunnen omzetten, omdat die niet regelmatig is en niet te vertrouwen.

Gelijkt in dit opzicht het menschedom niet heel veel op deze twee krachten? In onze samenspraak kwamen wij tot een bevestigende conclusie. De meesten der goede lieden, die wij ontmoet hebben, zijn als het getij geweest, krachtig, betrouwbaar, die, als zij niet met uiterste krachtsinspanning werkten, bezig waren nieuwe krachten te verzamelen voor den volgende oproep. Die kracht hebben wij gezien en er met vreugde gebruik van gemaakt. Die kracht heeft ons geholpen onze zending met succes te volbrengen. Wij wenschen door middel van de **STER** onzen dank en waardeering te betuigen aan de gestadige en betrouwbare „getij”-mensen, en raden de „golf”-mensen aan, te worden als het getij: krachtig en betrouwbaar, liever dan onstuimige, vernietigende en vlug-uitgeputte baren.

Het spijt ons ten zeerste dat wij niet alle kerkleden en vrienden in de zending een handdruk konden geven en een iegelijk afzonderlijk voorspoed toewenschen. Zelfs hebben wij niet alle vertakkingen kunnen bezoeken en die als groepen geluk en zegen toeroepen — de tijd liet het niet toe. Wij hopen dat dit artikeltje hierin eenigszins tegemoet moge komen: wij drukken hierbij onze dankbaarheid en op-prijs-stelling uit voor hetgeen u voor ons gedaan heeft. Wij weten dat, zonder die hulp, onze zendingen aanmerkelijk verkort zouden zijn geworden of dat er een nog grooter last zou gerust hebben op onze alreeds overbelaste ouders.

Als dienstknechten des Heeren hebben wij getracht onze uiterste best te doen om Zijn werk te bevorderen. Wij hebben daarin vreugde en voldoening geoogst. Wij waardeeren ten volle de ontstane vriendschap en bidden God hierover verder Zijnen zegen te gebieden.

RALPH M. DAVEY.

CLAUDE W. DRAAYER.

„Alle menschen die erfgenamen worden van God en mede-erfgenamen van Jezus Christus, zullen een volheid van de verordeningen Zijns koninkrijks moeten ontvangen; en degenen die al de verordeningen niet willen ontvangen, zullen te kort komen aan de volheid van die glorie, zoo ze niet alles misloopen”.

Joseph Smith, de Profeet.

ZENDINGSNIEUWS.

Verandering van Vastendag.

Met het oog op het Eeuwfeest van 5 en 6 April a.s. wordt in de Nederlandsche Zending de April-vastendag, die op 6 April valt, verzet op Zondag 13 April. De getuigenisvergadering van Zondagmiddag, 6 April, is een bijzondere getuigenisbijeenkomst, geen vastenvergadering. Zondag 13 April is een gewone vastendag, waarop de geregelde getuigenisbijeenkomst gehouden wordt.

Ontslagen.

Ouderling Leo A. Teerlink en Brigham Nebeker zijn eervol van hunne werkzaamheden in deze zending ontslagen, om den 15den Maart naar huis te gaan.

Ouderling Teerlink werkte in den laatsten tijd te Almelo als gemeente-president; ouderling Nebeker in de stad Groningen.

Verplaatst.

Ouderling Reed W. Farnsworth is eervol ontslagen van zijn werkzaamheden als Secretaris van de Zending om verder als reizend zendeling te arbeiden. Voorloopig is hij werkzaam te Almelo.

Benoemd.

Ouderling John Westra is aangesteld tot Secretaris der Zending.

„EEN GOED WOORD UIT EEN VER LAND.”

„Ik breng u groeten van de heiligen en de zendelingen in Holland. Vortreffelijke menschen zijn het. Men vindt ze niet beter op aarde — menschen die gewillig zijn, God te dienen en Zijne geboden te bewaren. De Hollanders zijn minzaam jegens de zendelingen. Ze zijn goedgezind jegens het evangelie. Zij openen huis en hart voor zijn invloed. Velen hunner nemen het evangelie aan. Ik feliciteer de vaders en moeders die zoons in die zending hebben. Het zijn wondervolle jongemannen. Wij hebben met hen gearbeid. Wij hebben met hen meegeleefd. Wij hebben hen lief. Ja, wij hebben hen lief als onze eigen kinderen. Hun welslagen is ons welslagen; hunne vreugden zijn de onze. God zegene hen voor hunne getrouwheid, want ze zijn getrouw. Daar heerscht een wondervolle geest in de Nederlandsche Zending, een geest van broederlijke liefde, van vriendelijkheid jegens elkander, van onderlinge hulpvaardigheid en bevoordeeling; en de heiligen worden gezegend in alles wat zij doen, zoowel als de ouderlingen.”

JOHN P. LILLYWHITE
in den Tabernakel te Salt Lake City.

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.